

Cartea lui Daniel – O sută cincizeci și unu

Simbolismul Templului: Dezvăluirea tainelor legăturii dintre divin și uman

Jeff Pippenger

2024-03-22

Cele două toiege sunt unite împreună pentru a deveni un singur templu. Patruzeci și șase fiind simbolul templului, iar între robia împărăției de nord și robia împărăției de sud sunt patruzeci și șase de ani. Când călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii este împlinită la vremea sfârșitului, în 1798, patruzeci și șase de ani unesc cele două toiege într-un templu. Din 723 î.Hr. până în 677 î.Hr., templul a fost dărâmat și călcat în picioare. În 1798 călcarea în picioare s-a încheiat, iar până în 1844 un templu fusese ridicat. Acolo ei trebuiau să devină o singură națiune, cu un singur rege, și să înceteze a mai păcătui pentru veșnicie. Acesta era planul, dar răzvrătirea din 1863 a împins planul înapoi până în 2001.

Pavle identifică Biserica drept trupul, iar pe Hristos drept capul, iar Pavel folosește trupul ca simbol al cărnii. Carnea și trupul sunt termeni interschimbabili pentru Pavel.

Căci, dacă trăiți după carne, veți muri; dar, dacă prin Duhul omorâți faptele trupului, veți trăi.
Romani 8:13.

Designul templului omenesc este întemeiat pe designul templului lui Dumnezeu. Trupul, care este Biserica, corespunde cărnii în templul unui individ. În templul unui individ, mintea este capul, iar trupul este carnea.

Căci noi suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; dar eu vorbesc despre Hristos și despre Biserică. Efeseni 5:30–32.

Тэмпл, які Ян павінен быў вымераць, калі гучанне сёмага анёла азначала пачатак справы завяршэння таямніцы Божай, быў Божым тэмплам; але чалавечы тэмпл быў створаны паводле вобразу Божага тэмпла. Яны з'яўляюцца ўзаемазаміннымі сімваламі. Майсей быў на гары сорок шэсць дзён, калі яму быў паказаны ўзор, якім ён павінен быў карыстацца пры ўзвядзенні зямной скініі. Гэты ўзор быў узяты з нябеснага тэмпла.

Hristos a fost Templul ceresc, arătat în trup, iar El reprezintă tiparul templului omenesc, căci oamenii au fost creați după chipul Lui. Din acest motiv, tiparul templului omenesc este reprezentat prin patruzeci și șase de cromozomi.

Templele sunt interschimbabile din punct de vedere profetic. Astfel, templul pe care lui Ioan i s-a spus să-l măsoare era alcătuit numai din două încăperi, fără curte. Prima încăpere reprezintă templul omenesc, biserica (mireasa), națiunea, trupul, care este carnea. A doua încăpere reprezintă templul divin, mirele, regele, capul, care este mintea. Făgăduința legământului veșnic, care este împlinită pentru cei o sută patruzeci și patru de mii în zilele din urmă, a fost ilustrată prin cele două toiege din Ezechiel, capitolul treizeci și șapte. Ea a fost ilustrată prin templul lui Ioan, care este

alcătuit din două încăperi. Ea a fost ilustrată prin definițiile specifice date de Pavel tainei lui Hristos în credincios, nădejdea slavei.

Lucrarea sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii este lucrarea unirii permanente a Divinității cu omenirea. Acea lucrare se împlinește în timpul sunării Trâmbiței a Șaptea. Acea unire este reprezentată, precept peste precept, în diferite feluri în Scripturi. Lucrarea îndreptățirii și a sfințirii sunt termenii teologici pentru această lucrare. Îndreptățirea este lucrarea lui Hristos ca Înlocuitor al nostru, iar lucrarea sfințirii este lucrarea lui Hristos ca Exemplu al nostru. Îndreptățirea reprezintă titlul nostru pentru cer, iar sfințirea reprezintă pregătirea noastră pentru cer. Ambele lucrări sunt aduse credinciosului prin prezența Duhului Sfânt. Acea lucrare este reprezentată ca scrierea legii lui Dumnezeu în inimile și mințile celor care sunt primiți în legământul cel veșnic.

„Mintea” reprezintă încăperea din templu în care se află capul. Mintea este ceea ce se numește natura superioară, în opoziție cu trupul, care este natura inferioară. Mintea este reprezentată de gândurile noastre, iar trupul este reprezentat de simțirile noastre.

„Mulți trăiesc o nefericire fără rost. Își abat mintea de la Isus și o concentrează prea mult asupra propriei persoane. Ei măresc dificultăți mărunte și vorbesc despre descurajări. Ei se fac vinovați de marele păcat al cârtirii fără teme împotriva providențelor lui Dumnezeu. Căci pentru tot ceea ce avem și ceea ce suntem, suntem îndatorați lui Dumnezeu. El ne-a dat puteri care, într-o anumită măsură, sunt asemănătoare acelor pe care le posedă El Însuși; și ar trebui să lucrăm cu stăruință pentru a dezvolta aceste puteri, nu spre a plăcea și a înălța eul, ci spre a-L slăvi pe El.

„Nu ar trebui să îngăduim ca mintea noastră să fie abătută de la loialitatea față de Dumnezeu. Prin Hristos putem și trebuie să fim fericiți și să dobândim deprinderi de stăpânire de sine. Chiar și gândurile trebuie aduse în supunere față de voia lui Dumnezeu, iar simțămintele sub controlul rațiunii și al religiei. Imaginația nu ne-a fost dată pentru a fi lăsată să se dezlănțuie și să-și urmeze propria cale, fără niciun efort de înfrânare și disciplinare. Dacă gândurile sunt greșite, simțămintele vor fi greșite; iar gândurile și simțămintele, împreună, alcătuiesc caracterul moral. Când hotărâm că, în calitate de creștini, nu ni se cere să ne înfrânăm gândurile și simțămintele, ajungem sub influența îngerilor răi și le invităm prezența și stăpânirea. Dacă ne lăsăm conduși de impresiile noastre și îngăduim gândurilor noastre să curgă pe un făgaș al bănuielii, îndoielii și nemulțumirii, vom fi nefericiți, iar viața noastră se va dovedi un eșec.” Review and Herald, 21 aprilie 1885.

Gândurile și sentimentele, împreună, alcătuiesc caracterul moral. Caracterul nostru este alcătuit dintr-o natură inferioară și una superioară; mintea este natura superioară, iar dacă gândurile minții sunt sfințite, sentimentele noastre vor fi sfințite. Aceasta deoarece mintea este natura superioară, care deține controlul asupra celor două naturi ce alcătuiesc umanitatea noastră. „Puterile” care au fost rânduite ca parte a ființei noastre sunt, „într-o anumită măsură”, „asemănătoare acelor pe care” Hristos „le posedă”, căci am fost creați după chipul Său și „ar trebui să lucrăm cu stăruință pentru a dezvolta” acele „puteri”.

Puterea de judecată, memoria, conștiința și mai ales voința sunt facultățile care țin de natura superioară, adică de mintea ființei umane.

„Mulți întreabă: «Cum să fac predarea mea lui Dumnezeu?» Doriți să vă dăruiați Lui, dar sunteți slabi în putere morală, înrobiți îndoielii și stăpâniți de deprinderile vieții voastre de păcat. Făgăduințele și hotărârile voastre sunt ca niște funii de nisip. Nu vă puteți stăpâni gândurile, impulsurile, simțămintele. Cunoașterea făgăduințelor voastre încălcate și a angajamentelor voastre călcate vă slăbește încrederea în propria sinceritate și vă face să simțiți că Dumnezeu nu vă poate primi; dar nu trebuie să deznădăjduiți. Ceea ce trebuie să înțelegeți este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea cârmuitoare din natura omului, puterea de a hotărî sau de a alege. Totul depinde de exercitarea dreaptă a voinței. Puterea de a alege a fost dată oamenilor de Dumnezeu; ei sunt cei care trebuie s-o exercite. Nu vă puteți schimba inima, nu-I puteți da lui Dumnezeu, prin voi înșivă, simțămintele ei; dar puteți alege să-I slujiți. Îi puteți da voința voastră; atunci El va lucra în voi și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Astfel, întreaga voastră ființă va fi adusă sub stăpânirea Duhului lui Hristos; simțămintele voastre vor fi îndreptate spre El, iar gândurile voastre vor fi în armonie cu El.”

„Poftele după bunătate și sfințenie sunt bune în măsura în care merg; dar, dacă vă opriți aici, ele nu vor folosi la nimic. Mulți se vor pierde în timp ce speră și doresc să fie creștini. Ei nu ajung până la punctul de a-și supune voința lui Dumnezeu. Ei nu aleg acum să fie creștini.

„În urma exercitării corecte a voinței, o schimbare deplină poate fi adusă în viața ta. Predându-ți voința lui Hristos, te aliezi cu puterea care este mai presus de orice domnie și stăpânire. Vei avea putere de sus care să te țină neclintit și, astfel, prin predare neîncetată față de Dumnezeu, vei fi făcut în stare să trăiești viața cea nouă, chiar viața credinței.” Calea către Hristos, 47, 48.

Puterea voinței este „puterea cârmuitoare” în natura omului, iar cârmuitorul este așezat în încăperea templului omenesc care este aliată „cu puterea care este mai presus de toate domniile și stăpânirile”. Locul în care unirea Dumnezeirii cu omenirea are loc în templul omenesc este cetățuia sufletului. Fiecare ființă omenească are o cetățuie, iar aceasta este ocupată fie de Hristos, fie de vrăjmașul de moarte al lui Hristos.

„Atunci când Hristos ia în stăpânire cetățuia sufletului, agentul omenesc devine una cu El. Iar acela care este una cu Hristos, păstrându-și unitatea cu El, întronându-L în inimă și ascultând de poruncile Sale, este în siguranță față de cursele celui rău. Unit cu Hristos, el își însușește harurile lui Hristos și consacră Domnului tărie, eficiență și putere în câștigarea sufletelor pentru El. Prin conlucrare cu Mântuitorul, el devine instrumentul prin care lucrează Dumnezeu. Atunci, când vine Satana și caută să ia în stăpânire sufletul, descoperă că Hristos l-a făcut mai puternic decât omul cel tare înarmat.” Review and Herald, 12 decembrie 1899.

Cetatea sufletului este inima și mintea ființei omenești. Făgăduința noului legământ identifică trei făgăduințe principale pentru credincios. Lui i se făgăduiește că va avea o țară în care să locuiască, așa cum Grădina Edenului a fost pentru Adam și Eva, care, la rândul ei, reprezenta țara făgăduită în legământul Său cu Israelul din vechime, care, la rândul ei, reprezenta țara spirituală slăvită pentru Israelul spiritual, și toate acestea trei aduc mărturie, rând după rând, despre făgăduința unui pământ

înnoit, pentru cei ce biruiesc după cum a biruit El.

Igihe Adamu na Eva bakoze icyaha, “baratanye” bavanwa mu Ngoro ya Edeni mu gihe cy’“ibihe birindwi”, kandi ni nyuma y’imyaka ibihumbi birindwi isi ihindurwa nshya, maze ingoro ya Edeni igasubizwaho. Gutatanywa kwa Isirayeli ya kera mu gihe cy’“ibihe birindwi” kwari kwaragaragajwe mbere n’ugutatanywa kwa Adamu na Eva. Isezerano risezeranya igihugu cyo guturamo, kandi iryo ryari isezerano rya Edeni yasubizwaho. Gukandagirwa kw’aheranda n’ingabo bigaragaza ukwiyongera gukurikirana kw’icyaha mu muryango w’abantu kwatangiranye n’icyaha cya Adamu.

Celelalte două făgăduințe ale legământului sunt că cei credincioși vor primi un trup nou și o minte nouă, chiar mintea lui Hristos. Trupul este carnea, natura inferioară, iar în relație cu Hristos el este biserica. Mintea este natura superioară; ea este ceea ce Sora White identifică drept „citadela sufletului”. Pavel învață limpede că primim mintea lui Hristos în clipa în care acceptăm cerințele Evangheliei, când suntem îndreptățiți. El învață, de asemenea, că nu primim un trup nou și proslăvit decât la cea de-a Doua Venire.

Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la trâmbița cea de pe urmă. Căci trâmbița va suna, iar morții vor fi înviați în nesticăciune, și noi vom fi schimbați. Fiindcă acest trup stricăcios trebuie să se îmbrace în nesticăciune, și acest trup muritor trebuie să se îmbrace în nemurire. Iar când acest trup stricăcios se va fi îmbrăcat în nesticăciune, și acest trup muritor se va fi îmbrăcat în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este biruința, mormântule? Boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea. 1 Corinteni 15:51–56.

O doctrină, despre care Ioan spune că îi identifică drept antihriști pe aceia care cred asemenea învățături înșelătoare, susține că Hristos nu a acceptat niciodată un trup supus efectelor păcatului, care începuseră să afecteze familia omenească începând cu păcatul lui Adam.

Și orice duh care nu mărturisește că Isus Hristos a venit în trup nu este de la Dumnezeu; și acesta este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că are să vină; și chiar acum este deja în lume. 1 Ioan 4:3.

Vinul Babilonului (antihristului), care învață „Neprihănită Zămislire”, susține că Maria a fost făcută desăvârșită, așa cum au fost Adam și Eva înainte de păcat, pentru ca nașterea lui Isus să se întemeieze pe o concepere a divinității (Duhul Sfânt), unită cu o omenitate desăvârșită (Maria). Doctrina falsă a Neprihănitei Zămisliri nu se referă la momentul în care Isus a fost zămislit în pântecele Mariei, ci la felul în care Maria a fost zămislită cu desăvârșirea lui Adam și a Evei. A sugera că trupul pe care Hristos l-a luat asupra Sa când a venit să răscumpere omenirea a fost un trup fără păcat, care nu cuprindea efectele eredității, este o învățătură a antihristului.

Căci în lume au intrat mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup. Acesta este un amăgitor și un antihrist. 2 Ioan 1:7.

Când Hristos a fost înviat, Inspirația arată cu grijă că El avea atunci un trup slăvit. Învierea Sa a reprezentat învierea celor neprihăniți la a Doua Venire, și acolo primim făgăduința legământului unui trup nou.

„Venise timpul ca Hristos să Se înalțe la tronul Tatălui Său. Ca un Cuceritor divin, El era pe punctul de a Se întoarce în curțile cerești cu trofee biruinței. Înainte de moartea Sa, El Îi declarase Tatălui Său: «Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.» Ioan 17:4. După învierea Sa, El a mai rămas pe pământ pentru o vreme, pentru ca ucenicii Săi să se familiarizeze cu El în trupul Său înviat și proslăvit. Acum era pregătit pentru despărțire. El adevărate faptul că era un Mântuitor viu. Ucenicii Săi nu mai aveau nevoie să-L asocieze cu mormântul. Ei puteau să se gândească la El ca proslăvit înaintea universului ceresc.” Hristos, Lumina lumii, 829.

Promisiunea legământului, a unei țări în care să locuiască, se împlinește pe pământul făcut nou, când Edenul este restaurat și împrăștierea „de șapte ori” (șapte mii de ani) a omenirii primului Adam este încheiată. Promisiunea legământului privind un trup nou și glorificat este împlinită la a Doua Venire, într-o clipită.

„Povestirea Betleemului este o temă inepuizabilă. În ea este ascunsă „adâncimea bogăției, a înțelepciunii și a cunoștinței lui Dumnezeu”. Romani 11:33. Ne minunăm de jertfa Mântuitorului, care a schimbat tronul cerului pe iesle și părășia îngerilor adoratori pe tovarășia dobitoacelor din staul. Mândria și suficiența de sine omenească stau mustrate în prezența Lui. Totuși, acesta nu a fost decât începutul minunatei Sale condescendențe. Ar fi fost o umilire aproape infinită pentru Fiul lui Dumnezeu să ia asupra Sa natura omenească, chiar și atunci când Adam stătea în nevinovăția sa în Eden. Dar Isus a acceptat omenirea când rasa fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice fiu al lui Adam, El a acceptat consecințele lucrării marii legi a eredității. Care au fost aceste consecințe se vede din istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o asemenea ereditate ca să împărtășească durerile și ispitele noastre și să ne dea pilda unei vieți fără păcat.” Hristos, Lumina lumii, 48.

Atunci când un om împlinește cerințele Evangheliei, el primește chiar atunci o minte nouă, și anume mintea lui Hristos; însă trupul, sau, cum îl numește și Pavel, carnea, este schimbat la a Doua Venire. Natura inferioară, care constă din simțiri, nu este eliminată la convertire. Acele simțiri, care alcătuiesc o parte a caracterului moral, rămân până la a Doua Venire. Aceste simțiri reprezintă sistemul emoțional, care este asociat cu sistemul hormonal. Ele reprezintă simțurile care sunt asociate cu sistemul nervos. Toate elementele naturii inferioare a omului, care sunt considerate ca simțiri, se împart în două categorii de bază. Un tip de simțire îl constituie tendințele pe care le-am moștenit de la strămoșii noștri, iar celelalte tipuri de simțiri sunt tendințe cultivate, pe care le-am dezvoltat prin propriile noastre alegeri.

Unele tendințe moștenite sunt pur și simplu parte a alcătuirii umane, iar unele tipuri de tendințe moștenite sunt spre rău. Tipurile cultivate de sentimente sunt cele pe care le formăm prin propriile noastre alegeri, iar tendințele moștenite sunt transmise prin „marea lege a eredității”.

ယရှေ့သည် “လူမျိုးစုသည် အပစ်ကင်းခြင်းဖြင့် လေးထောင်နှစ်ကာလအတွင်း အားနည်းသွားခဲ့သည့်အချိန်၌ လူသဘာဝကို လက်ခံတော်မူခဲ့သည်။ အာဒံ၏ သားသမီးတိုင်းကဲ့သို့ပင်၊ အမွှေးဆီမရှိမီ မဟာပညတ်တရား လုပ်ရှားလုပ်ဆောင်ခြင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော အကျိုးဆက်များကို ကိုယ်တော် လက်ခံတော်မူခဲ့သည်။ ထိုအကျိုးဆက်များမှာ အဘယ်အရာများဖြစ်သည်ကို ကိုယ်တော်၏ မကြက်ပြုရရှိ ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့၏ သမိုင်း၌ ဖော်ပြထားသည်။ ကိုယ်တော်သည် ဤသို့သော အမွှေးဆီမရှိမီနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝမ်းနည်းခြင်းများနှင့် စုံစမ်းနှောင့်ယှက်ခြင်းများကို မျှဝေရန်၊ ထိုပင် အပစ်ကင်းသော အသက်တာ၏ စံနမူနာကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပေးအပ်ရန် ကျွန်ုပ်တော်တော်မူခဲ့သည်။” အမွှေးဆီမရှိမီ၏ မဟာပညတ်တရား လုပ်ရှားလုပ်ဆောင်ခဲ့သော လေးထောင်နှစ်ကာလ၏ အကျိုးဆက်များနှင့်အတူပင်၊ ယရှေ့သည် မိမိ၏ အလိုတော်ကို ကျင့်သုံးခြင်းအားဖြင့် ထိုသဘာဝထားလိုလားချက်များကို အစဉ်မပြတ် ချုပ်ထိန်းထားတော်မူခဲ့ပါ။ အပစ်ကင်းသော ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာကို မွေးမြူထောင်ရာ၌ တစ်ကံမြဲတစ်ခါမျှ ပါဝင်တော်မူခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

如果耶穌所取的人性身體,正如亞當和夏娃未犯罪之前所代表的那樣,却没有同時接受在人類四千多年墮落退化過程中所產生的人性衰弱之後果,那麼祂就不能提供一個榜樣,說明上帝的每一個兒女如何能夠得勝.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Mulți privesc acest conflict dintre Hristos și Satana ca neavând nicio legătură deosebită cu propria lor viață; și pentru ei el prezintă puțin interes. Dar, în cuprinsul fiecărei inimi omenești, această controversă se repetă. Nimeni nu părăsește vreodată rândurile răului pentru slujirea lui Dumnezeu fără a întâmpina atacurile Satanei. Ispitele cărora Hristos le-a rezistat au fost acelea pe care noi le găsim atât de greu de biruit. Ele au fost aduse asupra Lui într-o măsură cu atât mai mare cu cât caracterul Său este superior caracterului nostru. Sub povara cumplită a păcatelor lumii, apăsând asupra Lui, Hristos a trecut biruitor prin încercarea privitoare la poftă, la iubirea de lume și la acea dorință de etalare care duce la încumetare. Acestea au fost ispitele care i-au învins pe Adam și Eva și care atât de ușor ne înving pe noi.”

„Satan a arătat spre păcatul lui Adam ca dovadă că Legea lui Dumnezeu era nedreaptă și că nu putea fi ascultată. În umanitatea noastră, Hristos trebuia să răscumpere eșecul lui Adam. Dar, atunci când Adam a fost atacat de ispititor, niciunul dintre efectele păcatului nu era asupra lui. El stătea în puterea unei omeniri desăvârșite, posedând deplina vigoare a minții și a trupului. El era înconjurat de slava Edenului și se afla zilnic în comuniune cu ființele cerești. Nu tot astfel a fost cu Isus când a intrat în pustie ca să Se lupte cu Satana. Timp de patru mii de ani, neamul omeneascăzuse în putere fizică, în putere mintală și în valoare morală; iar Hristos a luat asupra Sa infirmitățile unei umanități degenerate. Numai astfel putea El să-l salveze pe om din cele mai de jos adâncimi ale degradării sale.

„Mulți susțin că era imposibil ca Hristos să fie biruit de ispită. Atunci El nu ar fi putut fi pus în poziția lui Adam; nu ar fi putut câștiga biruința pe care Adam nu a reușit să o câștige. Dacă noi am avea, în vreun sens, un conflict mai greu decât a avut Hristos, atunci El nu ar putea să ne vină în ajutor. Dar Mântuitorul nostru a luat asupra Sa natura omenească, cu toate slăbiciunile ei. El a luat natura omului, cu posibilitatea de a ceda ispitei. Noi nu avem de purtat nimic din ceea ce El nu a îndurat.”

„Cu Hristos, ca și cu sfânta pereche din Eden, pofta a constituit temeiul celei dintâi mari ispite. Tocmai acolo unde a început ruina, trebuie să înceapă lucrarea răscumpărării noastre. După cum, prin îngăduirea poftei, Adam a căzut, tot astfel, prin tăgăduirea poftei, Hristos trebuie să biruiască. «Și după ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, la urmă a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini. Dar El, răspunzând, a zis: Este scris: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”»

„De la vremea lui Adam până la aceea a lui Hristos, îngăduința de sine sporise puterea apetitului și a patimilor, până când acestea ajunseseră să exercite o stăpânire aproape nelimitată. Astfel, oamenii ajunseseră degradați și bolnavi, iar prin ei înșiși le era cu neputință să biruiască. În favoarea omului, Hristos a biruit, îndurând cea mai severă probă. Pentru noi, El a exercitat un control de sine mai puternic decât foamea sau moartea. Și în această dintâi biruință erau implicate și alte chestiuni care intră în toate luptele noastre cu puterile întunericului.” Hristos, Lumina lumii, p. 117.